

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ἡ χωριάτισσα δὲν βρῆκε τίποτε ν' ἀπαντήσει κι' ὁ ἀντρας τῆς ξανάρχισε ν' ἀστριφογυρίζη τὸ κασκέτο τοῦ ἀνάμεσα στὰ δά-

χτυλά του. Συμβουλευτήκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τὸ βλέμμα καὶ τέλος ὁ Ζερμαῖν Γκρελιέ εἶπε:

— Πόσα θὰ μᾶς δίνη ἡ κυρία ;
— Τετρακόσια φράγκα τὸ μῆνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τροφή σας, ἀπάντησε ἡ θεία Ἀδριανή.
— Καὶ πότε θέλετε, κυρία, ν' ἀρχίσουμε τὴ δουλειά ;
— Ὡστε δέχεστε ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητῆς Ταβερνιέ.
— Μάλιστα, δεχόμαστε...
— Τότε μπορεῖτε νὰ εἰσατε αὔριο τὸ πρῶν ἐδῶ ;
— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε ὁ Ζερμαῖν Γκρελιέ. Θὰ κανονίσουμε κι' ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξὺ τὶς δουλειές μας.
Καί, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὅταν θῆκαν ἔξω, ὁ Μωρίς Ταβερνιέ εἶπε στὴ θεία Ἀδριανή καὶ στὴ Ντενίζ:

— Δὲν μοῦ ἔκαναν κακὴ ἐντύπωση... Καὶ μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ ἔχετε διαρκῶς δύο ἀνθρώπους κοντά σας...

Δὲν εἶχε ἀκόμα τελείωσε τὴ φράση του, ὅταν ξαφνα κάποιοι χτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ ἀστυνομικὸς γύρισε τὸ κεφάλι του. Ὁ ἀνθρώπος πού διέκρινε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀγνωστος. Μὰ ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ τοῦ ἐξήγησε:

— Εἶνε ὁ κ. Ἀλφόνσος Σανέ, ὁ γείτονάς μας.
— Μπᾶ ; ἔκανε ὁ Ταβερνιέ. Ὡραία, λοιπόν ; Καὶ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα...

Καὶ ἀνοῖξε ὁ ἴδιος τὴν πόρτα.
Ὁ Ἀλφόνσος Σανέ ξαφνιάστηκε βλέποντάς τον. Μὰ ὁ ἀστυνομικὸς ἔσπευσε ν' αὐτοσυστηθῆ, λέγοντάς του:

— Ἐπιθεωρητῆς Ταβερνιέ.
Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὴ, ἐνῶ ἡ Ντενίζ στεκόταν λίγο παράμερα.

— Ἡ γυναῖκα μου μ' ἔστειλε νὰ μάθω τί κάνετε, εἶπε ὁ ἐπισκέπτης σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς θείας Ἀδριανῆς. Ἦθελα ν' ἄρθω ἀπὸ τὸ πρῶν, μὰ μοῦ ἔτυχε κάποιο ἐμπόδιο. Τί νεώτερα λοιπόν ;

— Περάστε, περάστε ! ἔκανε ἡ θεία Ἀδριανή, ὀδηγώντας τὸν Ἀλφόνσο Σανέ πρὸς τὸ σαλόνι.

Ἐκεῖνος γύρισε τότε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἀνακαλύψατε κανένα ἴχνος ;

— Ὁχι, δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ Ταβερνιέ. Ὁ δολοφόνος τοῦ Σουλθαίν Φαβρέιγ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀσύλληπτος. Μόλις πρὸ ὀλίγου θῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ συνομιλητῆς του τὸν κῆρυξε χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξί του καὶ ἔπειτα τὸν ρώτησε:

— Μήπως... μήπως αὐτὸς ὁ ἀνδρας κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τοὺς ὁποίους διασταυρώθηκαν πρὸ ὀλίγου στὸ δρόμο ;

— Ὁχι, ὁ δολοφόνος ἔφυγε πρὶν ἀπ' αὐτούς... πρὸ μισῆς ὥρας περίπου...

Δὲν σὰς καταλαβαίνω, ἔκανε ὁ Σανέ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα ἐκπληξί.

Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ δύο ἀντρες

ἀναμετρήθηκαν μὲ τὸ βλέμμα. Ἐπειτα ὁ Ταβερνιέ εἶπε:

— Πρὸ μισῆς ὥρας δολοφονήθηκε καὶ ὁ κ. Φλοράν Κορντιέ, ἐπάνω στὴν κάμαρή του.

Ὁ Ἀλφόνσος Σανέ ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς αὐτὸν καὶ τραύλισε:

— Ὁ κ. Κορντιέ ;... Δολοφονήθηκε ;...

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ εἶδατε τὸν δολοφόνον νὰ θγαίνῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Δὲν σὰς εἶπα αὐτό. Σὰς εἶπα: «Ὁ δολοφόνος τοῦ Σουλθαίν Φαβρέιγ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἀσύλληπτος. Μόλις πρὸ ὀλίγου θῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι».

— Δὲν σὰς κατάλαβα καλά. Μὰ εἶνε φριχτό ! Τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ τὰ τρομερὰ πράγματα ;

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Ἀδριανὴ Φαβρέιγ, πρόσθεσε:

— Μὰ δὲν φαντάζομαι ὅτι ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ πού συνέβησαν θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ παραμένετε ἐδῶ.

Ἐκεῖνη, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὕψωσε τοὺς ὤμους τῆς, συντριμμένη, ἀποθαρρημένη.

Τότε ὁ Ταβερνιέ εἶπε:

— Ἡ κ. Φαβρέιγ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Πρέπει πρῶτα νὰ κανονίσῃ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς κληρονομίας, τῶν κληρονομιῶν, ἔπρεπε νὰ πῶ, γιατί, ἀν δὲν ἀπατώμαι, κυρία, εἰσθε ἡ κληρονόμος καὶ τοῦ μακαρίτου Κορντιέ ;

Ἡ θεία Ἀδριανὴ ἀπάντησε καταφατικὰ μὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς.

— Ναι, βέβαια, καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ἀλφόνσος Σανέ. Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κ. Φαβρέιγ μπορεῖ ἐν τῷ μεταξὺ, ὡς ὅτου νὰ κανονισθοῦν τὰ ζητήματα αὐτά, νὰ νοικιάσῃ ἕνα ἄλλο σπίτι ἢ νὰ φιλοξενηθῇ ἀπὸ καμμιά φιλικὴ τῆς οικογένεια.

— Βέβαια, ἐπεδοκίμασε ὁ ἀστυνομικὸς. Τίποτε δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ τὸ κάνῃ αὐτό.

— Ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ θὰ τὴ φιλοξενούσαμε εὐχαρίστως, μὰ πρόκειται αὐτὲς τὶς ἡμέρες νὰ πάρουμε κι' ἄλλο ἐνοικιαστὴ στὸ σπίτι μας. Κι' ἔχουμε ἤδη ἀρκετὲς στενοχώριες μ' αὐτὸν πού ἔχουμε τώρα.

— Ἐχετε κανένα ἐνοικιαστὴ στὸ σπίτι σας ; ρώτησε ὁ Μωρίς Ταβερνιέ.

— Ναι, ἔχουμε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἕνα νεαρὸ χημικὸ μηχανικὸ πού ἦρθε ἐδῶ γιὰ τὴν ὑγεία του. Μὰ κουράστηκε πολὺ ἀπὸ τὸ ταξίδι κι' ἔπεσε ἄρρωστος στὸ κρεβάτι. Εἴμαστε πολὺ στενοχωρημένοι γι' αὐτό... Δὲν θγαίνει σχεδὸν καθόλου ἀπὸ τὴν κάμαρή του. Σήμερα σηκώθηκε κατὰ τὸ μεσημέρι καὶ θῆκε μιὰ βόλτα ἔξω χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ φάῃ τίποτε. Ξαναγύρισε σχεδὸν ἀμέσως γιὰ νὰ πλαγιασῇ καὶ πάλι... Εἶχε πυρετό... Τοῦ πρόσφερα ἕνα φλυτζάνι καφέ, μὰ δὲν θέλησε νὰ τὸ πιῇ... Ριγούσε κυριολεκτικῶς, ἀν καὶ δὲν ἔκανε καθόλου κρῦο.

— Ναι, δὲν ἔκανε κρῦο, εἶπε ὁ Ταβερνιέ. Θὰ τράβηξε ἴσως κατὰ τὸ δάσος καὶ κουράστηκε...

— Δὲν ξέρω τί ἔκανε, μὰ φοβόμαστε μήπως κρεβατωθῇ γιὰ καλά καὶ δὲν μπορέσῃ πειὰ νὰ σηκωθῇ... Μὰ συλλογίζομαι πάλι τὸν δυστυχισμένο τὸ θεῖο σας Κορντιέ... Μὰ πῶς... πῶς ἔγινε τὸ φριχτό αὐτὸ πράγμα ;

— Τὸν ἔπνιξαν, τὸν ἔστραγγάλισαν...

— Ὡ! εἶνε τρομερό! Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ;

— Δὲν ξέρω. Πέστε μου, κύριε, μπορεῖτε νὰ μείνετε μαζὺ μὲ τὴν κ. Φαβρέιγ καὶ τὴν ἀνηψιά τῆς μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου; Πρέπει νὰ πάω ὡς τὸ χωριὸ γιὰ νὰ τηλεφωνήσω. Δὲν φαντάζομαι ὅτι θάρθουν νὰ πάρουν τὸ πτώμα ἀπόψε τὴν νύχτα...

— Ἄν μπορῆτε νὰ μὲ περι-

— Ἀνακαλύψατε κανένα ἴχνος ;
— Ὁχι, ὁ δολοφόνος ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶνη ἀσύλληπτος...

μένετε, προτιμῶ νὰ μὴ μείνουν μόνες ἡ κυρίες...

— Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ κ. Σανέ. Θὰ σας περιμένω ἐδῶ...

— Σὰς εὐχαριστῶ. Δὲν θ' ἀργήσω καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔχω ἐπιστρέψει πρὶν νυχτώσει.

Κι' ἐτοιμάστηκε νὰ βγῆ ἔξω. Μὰ ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ τοῦ εἶπε τὴ στιγμή ἐκείνη:

— Εἶπατε ὅτι θάρθουν νὰ πάρουν τὸ πτώμα ;

— Ναί, κυρία, γιὰ τὴ νεκροψία, μὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ προφτάσουν νάρθουν ἀπόψε...

— Μὰ ἀπόψε, ὅταν θὰ φύγετε σεῖς, ἐμεῖς θὰ μείνουμε μόνες ἐκεῖ ἀπάνω ;

Ἄστυνομικός κατάλαβε... Ἡ σκέψις ὅτι θ' ἀγρυπνοῦσαν μόνες ἡ δυὸ γυναῖκες ὅλη τὴν νύχτα, κοντὰ στὸ πτώμα, τὶς κατὰδύκε κιόλας...

Ἄστυνομικός σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ ἰδῶ... Θὰ προσπαθῶ νὰ μείνω κοντὰ σας ἕνα μέρος τῆς νυκτός... Βασίζομαι σὲ σὰς, κύριε Σανέ, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου...

XI

ΤΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ

Ἄστυνομικός ξαναγύρισε πρὶν ἀκόμα νυχτώσει.

— Εἰδοποίησα, εἶπε, γιὰ τὸ πτώμα, μὰ φαίνεται πὼς ἡ νεκροψία μόνο αὔριο θὰ γίνῃ. Ἐμείνατε κ' οἱ τρεῖς στὴ σάλλα κατὰ τὴ διάρκειά τῆς ἀπουσίας μου ;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ, μοῦ φάνηκε πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ προτιμότερο... Ὁ κ. Σανέ θέλησε νὰ δῆ γιὰ μιὰ τελευταία φορά τὸ θεῖο Φλοράν, μὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸν συνοδεύσω.

— Δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ σὰς εὑρίσκα ἐδῶ σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἐξακολούθησε ὁ ἐπιθεωρητής, ἀπευθυνόμενος στὸν κ. Σανέ, καὶ σκόπευα νάρθω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ.

— Μὰ, κύριε ἐπιθεωρητά, αὐτὸ δὲν σὰς ἐμποδίζει νάρθητε καὶ τώρα ὡς τὸ σπίτι μου.

— Ὅχι, δὲν βλέπω τὸν λόγο. Θάρθω μᾶλλον αὔριο τὸ πρωί, νὰ σὰς πῶ μιὰ καλημέρα. Σήμερα θὰ ἤθελα μόνο νὰ σὰς ρωτήσω τὸ ἔξῃς: "Ὅταν ἡ ὑπηρετρία τοῦ κ. Φαβρέϊγ ἦρθε προχτὲς νὰ σὰς θρῆ στὸ σπίτι σας γιὰ νὰ σὰς πῆ ὅτι ὁ κύριός τῆς δολοφονήθηκε, πὼς σὰς τὸ ἀνήγγειλε αὐτό ;

Ἄστυνομικός Σανέ σκέφθηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα ἀπάντησε ξαφνιασμένος γιὰ τὴν ἐρώτησι πού τοῦ ἔκαναν:

— Ἡ φτωχὴ γυναῖκα ἦταν καταταραγμένη !... Μὰς εἶπε ὅτι ὁ κύριός τῆς αὐτοκτόνησε...

— Αὐτὰ τὰ λόγια χρησιμοποίησε ;...

— Ναί, μοῦ φαίνεται...

— Ἐπίστευε κι' αὐτὴ, ὅπως εἶχατε πιστέψει καὶ σεῖς γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι ὁ κ. Φαβρέϊγ αὐτοκτόνησε...

— Πραγματικὰ, αὐτὸ πίστεψα κι' ἐγὼ στὴν ἀρχή...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ταβερνιέ ἔπαψε πειὰ νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ὁ Ἄλφόνσος Σανέ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ, λέγοντας:

— Ἡ γυναῖκα μου θ' ἀνησυχῆ... Ἐδῶ καὶ δυὸ-τρεις μέρες, δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου νὰ μὲν μόνη τὴν νύχτα...

— Μὰ δὲν εἶνε μόνη, παρατήρησε ὁ ἀστυνομικός, ἀφοῦ ὁ ἐνοικιαστὴς σας θρίσκει στὴν κάμαρή του...

Ἄστυνομικός Σανέ τὸν ἐκύτταξε καὶ εἶπε:

— Ναί, θέβαια... Μὰ θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶνε μόνη παρὰ νὰ ξέρῃ πὼς τὸν ἔχει κοντὰ τῆς... Μετανοήσαμε γιὰτὶ τὸν πήραμε στὸ σπίτι μας...

Μόλις ὁ Ἄλφόνσος Σανέ ἔφυγε, ὁ Μωρίς Ταβερνιέ ἀνήγγειλε:

— Ὅπως σὰς εἶπα δὲν πρόκειται νάρθουν νὰ πάρουν ἀπόψε

τὸ πτώμα. Εὐχομαι μάλιστα νὰ μὴ τὸ πάρουν καὶ αὔριο... Θὰ μπορέσω, ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, νὰ περάσω κοντὰ σας τὴ νύχτα...

— Τὸ εὐχόμαστε κι' ἐμεῖς, τοῦ τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ.

Στεκόταν ὄρθιος στὸ στενὸ διάδρομο πού ὡδηγοῦσε σὲ τὴν πόρτα.

Τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξῃ προσεχτικὰ

— Θὰ βγῶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς, εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆσετε, γιὰτὶ δὲν θ' ἀπομακρυνθῶ... Ἰνὴν ἀνοίξετε σὲ κανένα.

Ἐπρόφερε τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια μὲ φωνὴ πιὸ σιγανή. Κατόπιν διευθύνθηκε πρὸς τὴν γαλαρία καὶ ἀνοίξε ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρά τῆς μὲ ἀπειρες προφυλάξεις. Ἡ δυὸ γυναῖκες τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ ἔξω καὶ νὰ κυττάξῃ προσεχτικὰ ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς.

Ἐπειτα τοὺς ξαναεἶπε τόσο σιγανά, ὥστε ἐκείνες μόλις τὸν ἄκουσαν:

— Κλείστε τὸ παράθυρο πίσω μου, μὰ χωρὶς κανένα θόρυβο.

Ἡ θεῖα Ἀδριανὴ καὶ ἡ Ντενιζ ξαφνιαστήκαν. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸν εἶδαν νὰ δρασκελίζῃ τὸ παράθυρο νὰ πηδᾷ ἔξω καὶ νὰ γονατίζῃ πλάι στὸν τοῖχο.

Ἡ νύχτα ἀπλωνόταν γρήγορα. Μόλις διακρινόταν πέρα, σὲ ἀπόστασι πενήντα μέτρων, ὁ δημόσιος δρόμος.

Ἄστυνομικός Μωρίς Ταβερνιέ οὔτε κουνιότανε καθόλου. Ἄφογκραζόταν... Μακρὰ στὸ δάσος ἀκουγόταν κάθε τόσο ὁ ὑπόκωφος ἦχος τῶν τελευταίων χτυπημάτων τῆς ἀξίνης κάποιου καθυστερημένου ξυλοκόπου.

Πιὸ μακρὰ ἀκόμα, κάποιος σκύλλος γαύγιζε, μὰ γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι ἀπλωνόταν κιόλας ἡ σιωπὴ, αὐτὴ ἡ σιωπὴ πού προηγείται τῆς νύχτας.

Ἄστυνομικός τέλος προχώρησε ἀργὰ ἀκολουθώντας τὸν τοῖχο ὡς τὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ. Ἰὸ μονοπάτι πού ἔβγαζε στὸ δρόμο ἦταν ἔρημο, μὰ ὁ Ταβερνιέ δὲν τὸ ἀκολούθησε. Ξαναγύρισε πίσω, τράβηξε κατὰ μῆκος τῶν παραθύρων τῆς γαλαρίας κι' ἔπειτα τοῦ ἀτελιέ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τοίχου. Ἀριστερὰ του, ἕνας δρομάκος πολὺ κατηφορικὸς ὡδηγοῦσε στὸ γκαράζ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ὁποῦ ἡ ξύλινες πόρτες ἦσαν κλειστές.

Παραμέρισε λίγο καὶ βγήκε στὸ λοξὸ μονοπάτι πού συνέδεε τὸ σπίτι τῆς Ἀδριανῆς Φαβρέϊγ μὲ τὸ σπίτι τῶν Σανέ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε περάσει πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ Ἄλφόνσος Σανέ. Τὸ μονοπάτι αὐτὸ τὸ ἐκλείναν φράχτες ἀρκετὰ πυκνοὶ κι' ὁ ἀστυνομικός δίστασε νὰ προχωρήσῃ. Προτίμησε νὰ πηδᾷ ἕνα φράχτη δεξιὰ του καὶ νὰ προχωρήσῃ στὴν ἄκρη τῶν ἀκαλλιιεργητῶν χωραφιῶν πού ἔφταναν ὡς τὸ γειτονικὸ δάσος.

Προχωροῦσε ἀργὰ, σταματώντας σχεδὸν σὲ κάθε θῆμα τοῦ κι' ἐξετάζοντας προσεχτικὰ τὸ ἔδαφος πού τὸ σχεδὸν ἀπόλυτο σκοτάδι τὸ ἔκανε νὰ μὴ φαίνεται σ' ἀπόστασι τριῶν μέτρων.

Ἐφτασε ἔτσι ὡς τὴ βίλλα τοῦ Ἄλφόνσου Σανέ. Ἐνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἰσογείου τῆς, ἦταν φωτισμένο, μὰ ὄλο τὸ ἀπάνω πάτωμα θρίσκόταν θυθισμένο στὸ σκότος.

Ἐκεῖ, ἔκοψε λοξὰ στὸ μονοπάτι, πλησιάζοντας πρὸς τὸ δάσος. Στὴν ἄλλη πρόσοψι τῆς βίλλας, αὐτὴ πού ἔβλεπε στὸ δάσος, δυὸ παράθυρα ἦσαν φωτισμένα, τὸ ἕνα στὸ ἰσόγειο καὶ τὸ ἄλλο στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἄστυνομικός πλησίασε μὲ προφύλαξι.

Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι τὸ φωτισμένο παράθυρο τοῦ ἰσογείου ἦταν τῆς κουζίνας πού φαίνόταν ἀρκετὰ μεγάλη. Μιὰ γυναῖκα πηγαινοερχόταν ἐκεῖ μέσα καὶ κάθε τόσο σταματοῦσε κι' ἔκανε ζωηρὲς χειρονομίες, μιλώντας σὲ κάποιον πού ὁ ἀστυνομικός δὲν μποροῦσε νὰ τὸν διακρίνῃ.

Θέλησε νὰ τὸν δῆ καὶ πλησίασε πιὸ κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἄστυνομικός Σανέ στεκόταν ὄρθιος σὲ μιὰ γωνία, κοντὰ στὴν πόρτα. Δὲν μιλοῦσε καὶ φαίνόταν ν' ἀκούῃ. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀπεναντίας δὲν ἔπαυε νὰ πηγαινοερχεται, χειρονομώντας πάντα ζωηρὰ.

— Φαίνεται πραγματικὰ μανιασμένη, σκέφτηκε ὁ Ταβερνιέ. Ἐπειτα, ξαφνικὰ, τὴν εἶδε νὰ πλησιάζῃ τὸ σύζυγό τῆς. Ἐκεῖνος ἔσκυψε λίγο καὶ κουβέντιασαν ἔτσι ἐπὶ πολλῆ

ώρα. Ὅπως ἦταν φανερό, μιλοῦσαν μὲ σιγανὴ φωνή.

Τὸ παράθυρο τοῦ ἀπάνω πατώματος ἦταν μόλις φωτισμένο. Μόνο μιὰ κορδέλλα φωτὸς ἔβγαίνει ἀπ' αὐτό. Ὁ ἀστυνομικός σκέφτηκε ὅτι θὰ βαρεῖ ἀσφαλῶς νὰ παραπετᾷ ἀσφαλῶς τὰ σκέπαζαν ἀπὸ μέσα.

(Ἄκολουθεῖ)